

NYEKRASZOV költeményeiből
Az elfeledett falu

1.

Fát kért Vlász bírótól Nyenyila anyóka,
Javitásra várt már szegényes kunyhója.
De az így szólt: nincs fa, nem is lesz — ne is várd!
»Majd csak jön a gróf úr — ő legyen a bíránk.
Nagyon rossz a kis ház, a gróf úr megérti,
Juttat tán egy kis fát« — gondolja a néni.

2.

A szomszéd határban egy uzsorás gazda
Álnok cselfogással orvul elragadta
Szegény parasztoktól javarészt a földet —
»Majd csak jön a gróf úr s lesz a földmérőknek!«
Parasztok gondolják: »az úr csak egy szót szól —
És a mi kis földünk sajátunk lesz újból.«

3.

Natasát egy szabad paraszt megszerette,
Hanem szerelmüket roppant ellenezte
A német intéző: »Várjunk hát, Ignása,
Majd csak jön a gróf úr« — reméli Natása.
Kicsik is, nagyok is, ha vitára fordul,
Kórusban ismétlik: »Majd csak jön a gróf úr.«

4.

Meghalt már Nyenyila; az a rablott birtok
Százszoros terméssel hajtja most a hasznot;
Hájdani legénykéek szakállasan járnak,
Az a szabad paraszt elment katonának.
Natasa álmának, lakzójának vége ...
De a gróf sehol sincs ... nem jön a gróf mégse!

5.

Az idő csak múlik, hanem egyszer végül
A falusi útra hatos-fogat térül:
Látni a szekéren díszes tölgy koporsót,
Benne az uraság — mögötte az új gróf.
— Mise múltán könnyét letörli az új úr,
Hintójába ül és — Pétervárra indul.

(Fordította: Sarkadi Sándor)

Te vagy énnekem . . .

*Te vagy énnekem mindig a legszebb,
S ha borús vagyok és elesett,
Ami élteti bennem a lelket,
Az a kedves, a huncut eszed;*

*A buták, ha reám fenekednek,
Betakar ragyogó mosolyod,
Fejedet szomorún, ha leejted,
Mosolyom ravaszul kicsalod.*

*Fukarul simogatsz, noha jó vagy,
Csupa vágy, csupa láng ajakad,
Szemeid, szeretóm, ragyogóak,
Szemeid tüze úgy simogat,*

*Hogy a harcot a bús jelenemmel,
Okosan, szelíden viselem,
S a jövőbe — veszélyteli tenger! —
Bizakodva tekint a szemem.*

Ne gúnyolódj, ne gúnyolódj velem . . .

*Ne gúnyolódj, ne gúnyolódj velem.
Hagyd azt a holtaknak, a ridegeknek,
De nékünk, kik még lángolón szeretnek,
Kik még egy csepp érzést is őrizgetnek,
Nem illik ez még, kedvesem.*

*Amíg kezéd még gyöngéden becézget,
S az együttlétünk így hosszabbítod,
Amíg engem még forró lánggal éget
A féltékenység, ábránd és titok,
Ne siettesd a hajthatatlan véget.*

*Hisz úgyszincs messzi az s el nem marad,
A végső vágy gerjeszti most szívünket,
De bennök hűvös, titkos jajszavak,
Mint ősszel a folyó: még árja vad,
De habjai már hülnek, egyre hülnek . . .*

(Fordította: Vámosi Pály.)